

Ispitele din pustiu

Isus ispitit. Tradiția explică această scenă considerând că Domnul nostru, pentru a ne da exemplu în toate, vrea să fie supus și ispitei

19.04.2012

„Un episod plin de mister, pe care omul încearcă în zadar să-l înțeleagă – Dumnezeu care se supune ispitei, care lasă să acționeze Cel Rău – dar care poate fi meditat cerând Domnului ca să ne facă să înțelegem învățătura care este conținută în ea.

Isus ispitit. Tradiția explică această scenă considerând că Domnul nostru, pentru a ne da exemplu în toate, vrea să fie supus și ispitei. Și într-adevăr este așa, pentru că Isus este om perfect, egal cu noi în toate, în afară de păcat. După cele patruzeci de zile de post mâncând numai – poate – iarbă și rădăcini și bând puțină apă, Isus simte foame: foame adevărată, ca aceea a oricărei creaturi. Și când diavolul îi propune să schimbe în pâine pietrele, Domnul nostru nu numai că refuză alimentul pe care trupul său îl cere, dar îndepărtează de la sine un imbold mai grav, acela de a folosi puterea sa divină pentru a rezolva, dacă se poate spune așa, o problemă personală.

Ați remarcat voi înșivă citind evanghelia: Isus nu face minuni în favoarea sa însăși. Schimbă apa în vin pentru mirii din Cana și înmulțește pâinile și peștii pentru a

sătura mulțimea: dar el își câștigă pâinea, ani de-a rândul, cu munca sa. Și mai târziu, pelerin pe străzile Israelului, trăiește din ajutorul celor care îl urmează.

Sf. Ioan relatează că, după o lungă călătorie, ajuns la fântâna din Sihar, Isus trimite pe discipolii săi în satul vecin să caute provizii; și el văzând că se apropie o samariteană îi cere apă, pentru că nu are cu ce să scoată. Trupul său, obosit de drumul lung simte oboseala și setea. În alte ocazii, pentru a-și redobândi forțele, adoarme: generozitatea Domnului care se umilește, care acceptă pe deplin condiția umană, care nu se folosește de puterea sa divină pentru a scăpa de greutate sau de efort, ne învață să fim puternici, să iubim munca, să apreciem nobilitatea umană și divină să savurăm consecințele dăruirii de sine”

Este Isus care trece, 61

În ceasul încercărilor, practică
virtutea Speranței spunând: ca să mă
odihnesc într-o desfătare mă așteaptă
eternitatea; acum, plin de Credință,
trebuie ca prin muncă să-mi câștig
această odihnă; iar desfătarea, prin
durere... Ce nu va fi Iubirea în Cer!
Sau, mai bine! Practică Iubirea
făcând astfel: vreau să-L mulțumesc
pe Dumnezeu, Iubirea mea,
îndeplinind în toate Voința sa..., ca și
cum nu ar exista nici răsplată, nici
pedeapsă, ci doar ca să-I fiu pe plac.

Forja, 1008

.....

pdf | document generat automat din
[https://opusdei.org/ro-ro/article/ispitele-
din-pustiu/](https://opusdei.org/ro-ro/article/ispitele-din-pustiu/) (26.03.2025)